

Dogmer, frihed og døde fugle – rundt om

yoyoooyoy

Det er et cd-r-selskab. Det er et band ved navn Slütspürt, der spiller en udkogt og humoristisk blanding af improv og syrerock. Det er også bl.a. et konstant muterende koncertorkester ved navn Sumo Freunds og en elektronisk trio, der lyder navnet Vold Stod Umagar og arbejder med glitches og droner. Og så er det en hjemmeside, et billedkunstprojekt, en festival, et dj-team og sågar – ved en enkelt lejlighed – en bar! For nu lige at skrabbe overffaden. Geiger tegner i dette nummer et forsøgsvist signalement af det på utallige måder grænseoverskridende, indtil for nylig københavnsk-berlinske kunstnerkollektiv og taler med to af dets mere markante orkestre: Fjernsyn Fjernsyn og Kirsten Ketsjer the rockband.

[af Steffen B. Pedersen]

Det svære ved denne artikel er, hvordan man skal starte den. Med en længere beskrivelse af, hvordan omfanget af yoyooyoy's både kunstneriske vision og kreative output gradvist gik op for mig – fra den første Fjernsyn Fjernsyn-anmeldelse, der røg gennem min interesserede korrektur, til den sygeligt forvirrende dobbelte *Glædelig Fugl*-opsamling, hvor udtryksformer og konstellationsnavne fæg gennem luften som ninjastjerner? Med en konstatering af, at man tilsyneladende ikke kan interviewe kredsen omkring foretagendet uden at lande i situationer, der er lige så absurde og til tider kaotiske som de plader, der kommer ud af det?

Måske må man blot nøjes med at konstatere, at der ikke er nogen nem måde at introducere yoyooyoy på, men at det pinedød skal gøres. Og det skal det bl.a. fordi i hvert fald Fjernsyn Fjernsyns selvbetitlede debutalbum fra 2004, Slutspruts *Den Luftbårne Koksiske Hændelse* og Kirsten Ketsjer the rockbands *Jeg Skal Snart Ind* hører til det mest ekstreme og engagerende, der gennem de senere år er sket i krydsfeltet mellem avantgardistisk rock og ditto jazz her til lands. Og fordi disse tre glimrende plader kun er toppen af et isbjerg, hvis mylder af cd-r-udgivelser, optrædender og øvrige kunstneriske *statements* ofte byder på lige så store oplevelser. Og endelig fordi yoyooyoy som helhed er et stort bevis på, at afvæbnende humor og kunstnerisk alvor ikke blot kan, men nærmest bør gå hånd i hånd.

Det store palindrom-flip

I forbindelse med et interview med Fjernsyn Fjernsyn, der kan læses længere inde i bladet, benytter jeg lejligheden til at udspørge kernen i yoyooyoy – Andreas Führer, Anders Lauge Meldgaard, Toke Tietze Mortensen og Johannes Lund samt Fjernsyn Fjernsyn-guitaristen Tobias Fuglsang Mynborg, der egentlig ikke er en helt central figur, men også optræder i adskillige sammenhænge – om initiativets opståen. Og lidt uventet viser det sig, at internettet havde en temmelig stor rolle i sagen. Hjemmesiden www.yoyooyoy.dk, der i dag er et formidabelt og ikke så lidt originalt udstillingsvindue for kollektivets billeder, mp3-filer, udgivelser og øvrige mærkelige indfald, kom nemlig først.

- Det allerældste yoyooyoy-band er faktisk det, der hed Karate Camp Projekt engang og The Mothership nu, konstaterer Meldgaard. - Toke, Andreas og mig. Det var mens vi hed det, at vi i 2000 startede yoyooyoy's hjemmeside. Og det var ikke som om, at vi satte os ned og sagde, at nu ville vi lave et kunstnerkollektiv. Det handlede bare om, at vi var en del, der spillede sammen, og det ville vi så gerne give en form på nettet ved at give det et fælles navn.

- Ja, det var i virkeligheden kun en hjemmeside, som det band samt Morten og Jakob Bak lavede, følger Mortensen op. - De to sidste er også rimeligt vigtige for yoyooyoy nu. To brødre, der som mig og Anders oprindeligt kommer fra Aalborg og omegn. Vi gik på gymnasium med dem. Jakob laver electro og mystisk techno (under navnet videoMusik, red.), mens Morten laver forskelligt grafisk arbejde. Men vi var bare gode venner dengang, og så startede vi en hjemmeside, hvor vi dybest set bare ville vise en masse ting frem, vi lavede, og have en optur over det. Men så skulle vi selvfølgelig have et domænenavn, og så faldt vi over yoyooyoy.

- Vi havde et eller andet palindrom-flip på det tidspunkt, griner Meldgaard. - Jeg tror, det kom lidt fra ordet "yoyo", som vi bare vendte om til sidst. - Ja, og så fik vi det der "hip hop versus punk" ind over det,

føjer Mortensen til: - "Yo, yo" fra hip hoppen og "oi, oi" fra punken. Det var meget det, det handlede om på det tidspunkt. Meldgaard tager over: - Men det er jo helt klart noget, der har udviklet sig over lang tid. Da vi startede, var det hele ret anderledes, end det er nu. Men nu havde vi jo så startet den hjemmeside op, og så tog vi efterhånden bare en masse ting ind, vi gik rundt og lavede. Der har aldrig været et koncept – forstået som en klar tanke – bag det. Men udefra ser folk det måske alligevel som om, at der er et klart udtryk i det hele, som kommer til at virke konceptagtigt.

"Vi spiller! Kom og hør det!"

Konceptagtigt og konceptagtigt. Måske er det, der kendetegner yoyooyoy mere end noget andet, netop, at sammenslutningen synes at være gået helt fra koncepterne. På den interessante måde, forstås – og man behøver endda ikke at kigge ud over selve den musikalske side af sagen for at hvide pointen i land. Groft sagt kan man sige, at Meldgaard, Führer, Lund og Mortensen, mere end traditionelle bandmusikere, er en art flydende råstoffer, der kan indgå på snart sagt enhver måde i et hav af forskellige musikalske sammenhænge, som derved automatisk indlemmes i yoyooyoy. De deler fælles fodslag i Slutsprut, der for nylig har været nødt til at tilføje tysk *Umlaut* til deres navn, da det fik helt andre konnotationer end de tiltænkte, når man udtalte det på engelsk! Men ellers optræder de både alene eller hver for sig i et stort antal orkestre, der rækker fra de improviserende støjrock-grupper Kirsten Ketsjer the rockband og Blob Back Fahrenheit over ovennævnte Vold Stod Umagar, en mere jazz-orienteret konstellation som Havens Fugle og big bandet Forkert til selvfølgelig Fjernsyn Fjernsyn. Indbyrdes danner de duoen – Anders & Toke samt Yoke & Yohs – ligesom de fleste af dem arbejder med rendyrkede soloprojekter. Således har Meldgaard, under navnet Frisk Frugt (ét blandt flere pseudonymer – et andet af de mere kendte er det langt fra ydmyge Supermelle!), udsendt et selvbetitlet, yderst sammensat og elektisk cd-r-album, ligesom han har en regulær lp på bedding. Mortensen har indtil nu mestendels arbejdet alene under navnet Tietze Tokesen, og under det banner har han udsendt 3 "cd-r-udgivelserne *auk_sim* / *after the flood* (2004) samt *The Birth of Edelholtz Gerdinson* (2004), der, som det meste andet hjemmebrændte output fra yoyooyoy, kan købes på kollektivets hjemmeside, men i øvrigt har opnået distribution på det markante hollandsk/tyske avantgardeselskab Staalplaat. P.t. kalder han sig dog Keto Tze og har haft andre aliaser undervejs. Endelig har Führer og Lund, under projektnavnene Kalle del What the Hey / Delhey og Bananen, udgivet en række enkeltnumre hist og her. Forvirret? Så check blot den uoverskuelige tuschtegnede bandplancher, der kan findes på samme hjemmeside, eller bandlisten på *Glædelig Fugl*, som kan fremvise et større antal yderligere projekter, selv undertegnede, efter heftig research, ikke kan gennemskue, hvem indgår i. Og fælles for hele dynen er, at det hele peger i vidt forskellige retninger. Udover de nævnte genrer – hvis man næsten kan kalde dem sådan, når de først er blevet filteret gennem disse fire hoveder – rummer yoyooyoy-diskografien eksempler på f.eks. tysk Bierstube-hip hop, hardcore-punk og musique concrète! Kan man i det hele taget tale om en fællesnævner – evt. et genrespektrum, der har de fires fælles bevågenhed?

- Vi har vel generelt været helt vildt optagede af at blande improvisation og komposition, forsøger

Meldgaard sig. - Det har vi i hvert fald været på et tidspunkt. Og så har vi været utroligt meget sammen – vi har mange fælles referencerammer. Og så er det jo klart, at de ting, man laver, også på én eller anden måde peger i de samme retninger, men samtidig er forskellige, fordi vi også er forskellige folk. Vi har altid haft en nysgerrighed i os. Været åbne over for alle mulige genrer. Vi har aldrig nogen sinde fokuseret hårdt på én genre og sagt: "Det er den her retning, vi kører i. Nu er vi bare hardcore-et-eller-andet." Vi har altid søgt alle mulige steder. Og det er også fedt, for der er så mange genrer, hvor det hele bare er det samme.

- Jeg synes, man helt skal droppe genrediskussionen, mener Mortensen. - De folk, der har været med til at skabe nye genrer, har jo også gerne været dem, der har checket en masse andet ud. De har også nogle forskellige referencer. Så på en eller anden måde er alting et stort sammenrend, hvor tingene smadrer sammen på kryds og tværs. Og jo længere man kommer frem i musikhistorien, jo vildere bliver det, ikke? - Jo, skyder Mynborg ind. - Man kan jo også mærke det på mange af de genrebetegnelser, der kommer efterhånden. De er jo virkelig langt ude. Instru-hardcore-punk'n'surf! Vi vil hellere sige: "Vi spiller! Kom og hør det!"

Barber dig aldrig i et badekar i Telemarken!

Et enkelt decideret konceptorkester er der dog under yoyooyoy-paraplyen, og det hedder Sumo Friends. Det gør det i hvert fald, når det eksisterer, hvilket det har for vane at gøre så lidt som muligt. Siden lanceringen i december 2002 hos Jazz Club Loco, der også er involveret i albumudgivelserne med Kirsten Ketsjer the rockband og Slutsprut, har bandet nemlig kun optrådt live en håndfuld gange – og aldrig to gange med samme besætning. Alt sammen i henhold til seks dogmeregler, der er blevet fastlagt af Meldgaard, Lund og Mortensen og skal gengives næsten ordret her: 1: Hver koncert skal have sit eget nye koncept. 2: Der skal mellem hver koncert være udskiftning i musikerbesætningen. 3: At bestrebe sig på at barbere sig så lidt som muligt i et badekar i Telemarken. 4: Musikken skal være (delvist) improv. 5: At spille så lange koncerter som muligt. 6: At lade der gå rigtig lang tid mellem hver koncert!

- Jo, det er det ene band i yoyooyoy, hvor vi decideret har sat os ned og lavet et koncept, konstaterer Lund. - Faktisk nogle dogmer i Dogme 95-stil. Men det mærkelige er så, at selv dér har vi været nødt til at gøre reglerne lidt mere loose efterhånden. Der har for nylig været en opdatering på hjemmesiden, hvor det blev lavet helt om, og vi gør ikke ret meget for at overholde dem. Men et af dogmerne er, at mig, Anders og Toke skal være med til alle koncerterne, og det er vi dog.

Det er de i øvrigt i fællesskab med – gennem tiderne – folk som P.O. Jørgens, Niklas Antonsen, Ned Fern og Niels Bo Davidsen, der i egen ret er markante navne på improvisationsscenen.

Er Sumo Friends kollektivets dogmeorkester, er 14 mand høje Forkert måske omvendt dets mest checkede. I hvert fald er der tale om en art særdeles bizart big band – eller "en dobbelt sekstet med dertil hørende lyrikoplæsersanger/oralpercussionist", som der står et sted på hjemmesiden – der opfører kompositioner af Führer og Meldgaard. Eller i hvert fald *frameworks* af de to, for der arbejdes bevidst med at kombinere komposition og improvisation i storslåede lydudladninger, der ene øjeblik kan tage karakter af en punket, blæserbelagt marchmusik, det næste en

krøget, stemningsfuld jazz'n'poetry med f.eks. Kirsten Ketsjer the rockbands Anja Jacobsen på recitation. Ensembles hidtil eneste cd-r, *Live at Copenhagen Jazzfestival 2003*, er da også et af de absolutte højdepunkter i yoyooyoy's output. Men er det forkert at sige, at Forkert er deres mest ambitiøse satsning?

- Det er i hvert fald et orkester, der fungerer på en anden måde end de mindre, siger Meldgaard. - I de mindre orkestre giver man sig bare til at spille, og lyder det vildt fedt, er det et nummer. I Forkert fungerer den måde overhovedet ikke, fordi man er så mange og så forskellige mennesker. Der er man nødt til at sidde derhjemme og tænke over, hvordan man godt kan tænke sig at få de her 14 mand til at arbejde sammen. Det er næsten umuligt at improvisere sig frem med 14 mand. 14 vildt forskellige mennesker. Det ville måske komme til at lyde for sindssygt, hvis man kunne gøre det, mæn... Det er ikke et mere ambitiøst orkester som sådan - det er bare anderledes.

"Anderledes" er også et godt ord at hæfte på det måske mest spontane tiltag, der hidtil er sluppet ud i offentligheden fra yoyooyoy: Et kassettebånd ved navn *Smilets By* - dog senere omredigeret til en cd-r i et lille oplag - som Meldgaard og Führer spontant indspillede sammen med Oliver Hoiness (fra bl.a. Robot, Joy L og Blob Back Fahrenheit, red.) d. 6/2 i år. I et tåke. Uden videreredigering, hvilket resulterede i et mylder af pauser og mærkelige baggrundsløje. Og udsendt på 17 genbrugsbånd, der hver især var udsmykket med de originale omslag. Men musikken var fantastisk: En timelang, stemningsfuld eftermiddagssession, der på analog og til tider bevidst uskøn vis bevægede sig fra det meditative til det støjende, fra disharmonier til tilbagelænet countryguitar. Og da det emne tages op, funkler øjnene næsten på Führer og Meldgaard. Planen med båndet var oprindeligt, at der skulle have

været forskellig musik på dem alle sammen - på hver enkelt kopi, oplyser sidstnævnte.

- Vi købte 17 bånd, og så havde Oliver en lille båndoptager, hvor man bare kunne trykke "record" ned og gå i gang med at indspille. Men allerede det første bånd var så godt, at man nærmest ikke kunne holde ud at skulle fortsætte. Vi blev nødt til at fare ud i køkkenet og begynde at kopiere det! Men det var altså oprindelig meningen, at der tilsammen skulle have været 17 timers musik, og det er også derfor, der måske er ret meget ro på undervejs.

- Det var virkelig en *funky* måde at gøre det på, synes jeg, for vi var bare helt oppe at køre over at lave det, følger Führer op. - Det var lækkert, at der bare stod sådan en båndoptager og kørte - og at al den lyd, der overhovedet var i rummet, kom med. Så var der lige en, der drak noget kaffe, og så var der lige pludselig gang i et eller andet futtog med klaver og orgel. Det blev til en fed rejse, på en eller anden måde. Virkeligt gammeldags. Lidt som da man var barn og bare optog alt muligt på sin båndoptager. Men der er også så meget musik, der er så *fucking* færdigt, at det halve kunne være nok. Her kan man ikke undgå at høre, at der er nogle mennesker bag ved. Man kan nærmest sidde og tælle, hvor mange de er, hvor de går rundt og hvad de laver. Det kan jeg vildt godt lide, sådan noget.

"Nej, ikke fuglene, Anders!"

Men musikken er som nævnt kun én side af det, yoyooyoy laver. Resten foregår i et besynderligt krydsfelt mellem performance, grafik, video og udtrykformer, man knapt nok tør sætte betegnelse på. På www.yoyooyoy.dk udstilles der således et bredt udvalg af visuelle arbejder, der udspringer af den samme blanding

af vildtvoksende fantasi, udkørt humor, gedigent håndværk og upoleret spontanitet som kollektivets musik. Her kan man også finde musikvideoer til adskillige numre, fotos fra et bararrangement, sammenslutningen har afholdt, og hyre de fire kernemedlemmer som d'js, om man skulle turde det! Og så støder man også på to performance-agtige projekter, der på hver deres måde er ekstreme og opsigtsvækkende. Det ene, *TV Pejls 2*, er ikke realiseret endnu, men er Anders & Tokes hjertebarn. I al sin enkelhed går idéen ud på at samle alt muligt *junk* - herunder en bil, et gammelt klaver, nogle møbler og nogle giftige, brændbare spraydåser - og antænde hele bunknen, mens videoapparatet kører og lydsiden optages. Vupti - så har man en tv-pejls, der er på linje med vor tids voldsomme virkelighed!

- Den er vi nu ikke kommet så langt med endnu, siger Mortensen. - Men vi har et hus på Djursland, hvor vi sådan lidt har en privat grund, vi kan brænde nogle ulovlige ting af på. Meldgaard: - Det er kun fuglene i nærheden, der dør! Mortensen: - Nej, ikke fuglene, Anders! Men det bliver fedt! I starten brænder vi kun et opretstående klaver af, som vi skal have sat nogle kontaktmikrofoner på, så vi kan optage lyden. Det kommer til at lyde for sindssygt, når det der klaver sådan lige så stille sprænges!

På spørgsmålet om, hvorvidt *TV Pejls 2* er tænkt som en absurd, bevidst skræmmende maksimering af, hvad en pejsevideo plejer at være - noget kvalmende kunstigt og Biedermeier-agtigt - melder Meldgaard da også, at det lige præcist er det, de to vil med det.

- Men man kan jo også sige, at med de der nye, store bredskærme er der brug for en kraftigere tv-pejls, griner Mortensen. - Vi kan lige så godt lave noget, der er mere *real size*!

Er *TV Pejls 2* måske mest af alt et inspireret indfald, var begivenheden *Et Måltid i Sig Selv*, der fandt sted

d. 24/11 sidste år i Basements kælder i København, til gengæld en stort anlagt forestilling, der helt unikt prøvede at gøre fusionen af musik og kogekunst til andet og mere end temaet fra *TV Køkkenet*. Her sammensatte otte kokke – med chefkokkene Jesper Danielsen og Kumar Demirel i spidsen – en menu med kød, fisk, frugt og is, der blev garneret med nyskrevet musik af Forkert. Alt sammen live og med den hovedtanke, at ekstrem flambering, skæren, blenden og servering – med tonerne som forstærkende lydspor – skulle få folk til at reflektere over, hvor grænsen gik mellem appetit og etik. Mellem delikatesser og dyrevelfærd. Som det blev i praksis, endte det nu vist mest med, at kokkene overtog kontrollen og gik amok. Som Mynborg, der også var til stede, forklarer: - Det der arrangement var bare så meget ude af kontrol, på en eller anden måde. Det var meget overvejet til at starte med, men endte med at blive sindssygt uovervejet. Resultatet som sådan var virkelig vildt, synes jeg. Der var en, der bare tog en kalkun og skar den midt over med en sav, men der kørte en sindssygt høj drone-rockmusik bag ved. Og det var kun det, én af kokkene var i gang med på det tidspunkt. En anden var ved at flambere noget, mens en tredje lå oppe på et eller andet og blev smurt ind i olie! Og så var der en, der bare kastede lidt mad ud på publikum.

- Det var planlagt sådan, at der selvfølgelig skulle være noget konkret madlavning på stedet, følger Meldgaard op. - Men det endte med, at de der kokke gik lidt mere bersærk, end vi havde regnet med. Der blev kastet rundt med maden og sådan noget. Jeg synes, det tippede lidt over og endte med en underregning af en eller anden dyrevelfærds-pointe/velfærds-overflods-kommentar, der blev lidt for udtalt. Det var jo også meningen, at det hele skulle være delikat, ikke? Man skulle få noget, der var virkelig lækkert, og så samtidig en lussing. Og det endte med mest at blive en lussing – med at blive klamt.

- Jeg fik kvalme, siger Lund med eftertryk. Men som Mortensen konstaterer: - Det fede var, at selv de folk, der syntes, at det totalt var nederen – bl.a. min storesøster – mente noget om det. Hun gik helt oprørt derfra og sagde: "Hvad har I gang i? Det syntes jeg slet ikke var fedt, men ubehageligt og klamt." Men det gjorde et indtryk på alle fronter.

- Alligevel var det altså lidt af et antiklimaks, mener Meldgaard. - Vi havde fandeme brugt et år på at søge penge og forberede arrangementet, men det var som om, at vi lige manglede at tage det sidste skridt og få formidlet ud til alle folk, hvordan tankerne bag det hele var. Hvordan det skulle foregå. Det var lige det allersidste led i processen, der var lidt skævt. Det var megafedt at lave det: At skrive al den musik og gennemtænke det hele. Men der var et *missing link* i processen. Kokkene tog lidt over, og der manglede én eller anden fælles front. Vi havde ikke øvet nok med dem.

- Jeg synes ikke, det var smukt på nogen måde, siger Führer for at opsummere Forkerts åbenlyse had/kærlighedsforhold til resultatet. - Men der var den vildeste energi i rummet, når man gik rundt mellem alle de musikere og alle de her ting, der bare fløj rundt og var døde.

En nogen mand i Berlin

Med disse smukke ord slutter det egentlige interview. Men et par måneder senere fanger jeg Meldgaard på en telefonlinje fra Berlin, hvor han, sammen med Lund, endnu – før begges hjemflytning hen over sommeren – udgør den Tysklands-baserede akse af foretagendet.

Anledningen er *yoyooyoy The Festival Pt. 1 & 2*: To minifestivaler, der i henholdsvis Ausland (Berlin) og Den Anden Opera (København) over nogle dage i maj og juli præsenterede en bred vifte af eksperimenterende navne – fra Goodiepal til Under Byens Nils Grøndahl, fra Global Guaranty Orchestra til Snøleoparden – foruden et bredt udvalg af kollektivets egne orkestre. Blot endnu en forgrening fra yoyooyoy's frodige stamme (og én, der tilmed har sneget sig ind i diskografien, da man kan købe koncertuddrag på cd-r gennem hjemmesiden), men også én, der tilsyneladende vil blive helliget en pæn portion energi i den kommende tid: - Der ligger det i det, at det simpelthen er sjovt at prøve at sammensætte et program bestående af ting, som folk måske ikke normalt kender til, men som de alligevel kommer til at opleve, når man serverer dem i én pakke, siger han. - I denne omgang har vi bare prøvet at lave en god blanding af vores egne ting og udefra kommende navne. Og så er vi måske bare lidt fascinerede af den der festivaltanke – at kunne præsentrere flere navne over flere dage frem for bare to på en aften. At køre vores koncertarrangementer op i et højere gear og få lidt mere gang i kedlerne. Og da vi holdt det her i Berlin, var der totalt gang i den med dj's og fest til den lyse morgen hver aften. Der var også to-tre helt spontane optrædender. Bl.a. med en, der hed Leonid, fra Rusland, der optrådte nøgent! Han spillede egentlig bare guitar og sang, men inden han skulle på scenen, tog han lige trøjen af. Det var der nogen, der stod og hujede af, og så blev han revet med af stemningen og smed det hele! Så det var superfedt – og efter det vil vi i det hele taget gerne lave flere festivaler. Det kunne være fedt at lave et par stykker om året – eller, hvis det nu kunne vokse lidt, én stor årlig begivenhed. Vi er allerede ved at arbejde på en ny til november. Et seksdages-arrangement, ser det ud til, men det kan godt være, det bliver kortet lidt ned hen af vejen.

- Men vi har faktisk også en anden slags festival på vej, tilføjer han. - En *Festivali-valli*, som vi kalder det, hvor planen er, at den skal foregå i København, og så skal folk spille hjemme hos dem selv. Vi har snakket med en del folk, som gerne vil være med i projektet, og vi er ved at lave en rute, der går rundt i byen og måske hele vejen op til Humlebæk. P. O. Jørgens vil gerne lave en koncert hjemme hos sig selv, så han kan få spillet på alle de ting, han aldrig kan få slæbt med ind til byen (griner)! Men hvornår det kommer til at ske, er ikke helt fastlagt.

Hvad der imidlertid synes fastlagt er, at yoyooyoy – og næppe kun i form af Kirsten Ketsjer the rockband og Fjernsyn Fjernsyn, der får de sidste ord i denne ombæring – vil blive ved med at udfordre musikalske, kunstneriske og organisationsmæssige former længe endnu. Da røret bliver lagt på, er det i hvert fald med en sjældent gennemtrængende fornemmelse af, at alt er muligt for dem, der har modet til at omfavne kaos. Ikke mindst dem, der har styr på deres palindromer.

Læs en reportage fra yoyooyoy The Festival Pt. 2, der inkluderer omtaler af bl.a. Forkert, Havens Fugle og Vold Stod Umagar, på www.geiger.dk.

Fem mønter i bassinet

Ud over de udgivelser, der bliver nærmere omtalt i de yoyooyoy-relaterede artikler, findes der som sagt et større antal officielle savel som selvproducerede titler, hvis kvaliteter er lige så store – hvis ikke i visse tilfælde næsten større. Her følger et udpluk af de bedste.

Blob Back Fahrenheit: *Feel in the Blanks* (cd, Ninth World Music/VME, 2005)

Eklektisk album, som nok lægger sig op af improvisationsformen, men snarere er en alternativ rockudgivelse, der kommer langt omkring. Fra fjernestlig tygggummipop til kradsse, søgende støjrock-eksplosioner. Bindeleddet er sangerinden Hie Soo Moon, der det ene øjeblik kan give den som hvas riot grrrl, det næste kaste sig ud i bevidst naiv ordleg.

Slutspurt: *Den Luftbårne Koksiske Hændelse* (cd, Loco/Ninth World Music/VME, 2005)

En af de mere "hardcore" yoyooyoy-re iterede udgivelser, idet den improviserende inipus her får frit løb. Og det i en række tilsvarende frie indfald, der trækker på alt fra gammel krautrock, psychedelic og industrial til postrock à la Jim O'Rourke. En udgivelse af den slags, hvor man aldrig ved, hvad der venter rundt om næste hjørne, men roligt kan regne med, at det er spændende og sært.

Various Artists: *Yoyooyoy Compilation #02* (cd-r, yoyooyoy, 2004)

Måske den bedste af en række kompilationer fra kollektivet, der stort set altid kun indeholder eksklusivt materiale. Denne rummer både Tietze Tokesens officielle "yoyooyoy theme", Slutspurts yderst dramatiske lydfortælling "Voldtægt er Selvtægt #02" og en fængslende liveoptagelse med Sumo Friends, "Et Stort Kvarter i Skyggen, Indenfor", hvor der bl.a. spilles på clockradio.

Tietze Tokesen: *The Birth of Edelholtz Gerdinson* (cd-r, yoyooyoy/Staalplaat, 2004)

Umiddelbart virker dette kvarterlange, dronebaserede udspil fra Tietze Tokesen som om, at det er rent elektronisk genereret, men i realiteten hentes der diskante frekvenser ud af alt fra et kirkeorgel til et klokkespil. Og resultatet er en lang bade skærende og fredfyldt komposition, hvor enhver bevægelse foregår i slow motion, men alligevel virker højspændt og motiveret.

Slutspurt: *Den Store Flaske* (cd-r, yoyooyoy, 2005)

En mere messende drone-, noise- og gamelan-orienteret udgivelse end Den Luftbårne Koksiske Hændelse, men næsten så meget desto bedre for dét. Tre sugende og meget kraftfulde forløb, der alligevel er så dybe og nuancerede i deres opbygning, at man ikke plukker de samme detaljer frem to gange. Efter denne artikels

Intuitive arkitektoniske mesterværker
- i vaskerummet med

Kirsten Ketsjer

Jeg Skal Snart Ind hed debutalbumet fra Kirsten Ketsjer the rockband, der med en frit flydende blanding af støjrock, improv, countrytoner, poesi og pjat sneg sig ind på Geigers liste over årets albums anno 2005. Og det skulle denne ydmyge publikations udsendte med bandets tre medlemmer – i et vaskerum backstage på Musikcaféen i Århus. I en kollektivt eleveret stemning. For at snakke om alt fra epileptiske tennisspillere over improv-veteranen P.O. Jørgens til det at indspille en plade på tre dage. Her følger de kaotiske fragmenter.

[af Steffen B. Pedersen]

Det er en ganske almindelig fredag aften på Musikcaféen i Århus. Og dog. Som jeg snart (og ved en efterfølgende lejlighed) må sande, er der ikke ret meget, der er almindeligt i nærheden af folkene fra kunstnerkollektivet yoyooyoy. Og slet ikke når undergrupperingen Kirsten Ketsjer the rockband, der denne aften optræder sammen med Joy L (på dette tidspunkt endnu kendt under det originale navn Joy Lieberkind), er på spil. Ikke nok med, at bandet – der består af multiinstrumentalisterne Andreas Führer og Anders Lauge Meldgaard samt poeten, sangerinden og trommeslageren Anja Jacobsen – for nylig har bedrevet et forrygende album med *Jeg Skal Snart Ind*, der, med pladeselskabsejeren, produceren og den frie musikalske fugl Peter Ole Jørgensen (P.O. Jørgens) bag knapperne, er et overflødhedshorn af bl.a. syret humor, iøjefaldende, næsten poppede avantgardehybrider og

fint vævede stemninger. Kirsten Ketsjer the rockband er også ualmindeligt gode til at lokke én i fordærv og tiltrække kaos!

Selv er jeg lige kommet ind med aftentøget med den type weekend-træthed i kroppen, man frygter allermost, når man skal i byen. Alt for meget arbejde og alt for lidt søvn i al for lang tid. Men det er nu, der skal slås til, for Kirsten Ketsjer, som bandet kaldes i den korte version, står ikke til at komme tilbage foreløbigt, og så må trætheden tages i baren med en listig blanding af øl, kulsort kaffe, man kan gå på, og medbragte ginseng-tabletter. Under Joy Lieberkinds sæt spejder jeg rundt i lokalet efter kendte ansigter, men genkender kun den sædvanlige lokale undergrund på godt og ondt. Og dog. En vamsæt, spraglet strikketrøje står frem i mængden, og da personen vender siden til, får jeg ret i min formodning om, at det er Meldgaard, der fylder den ud. Efter en ekstra slurk Weissbier får jeg taget mig sammen til at introducere mig. Han viser sig at være usædvanligt flink og nem at snakke med – og det samme er tilfældet med Führer og Jacobsen, da han vinker dem hen for at få interviewtidspunktet på plads. Det bliver efter koncerten, der forløber glimrende. Som sådan er sceneshowet statisk, da frontfiguren Jacobsen, som en art bidsk, men smilende Karen Carpenter, nødvendigvis er bænket bag sit trommesæt, men energien er ikke til at tage fejl af. Og der improviseres på livet løs omkring numrene fra *Jeg Skal Snart Ind*, der nærmest genfødes i situationen. Og så skal der interviewes. Vandrør ud backstage, hvor jeg finder de tre i en opløftet stemning, mens der hældes sprut indenbords. Fint nok. Er heller ikke selv appelsinfri længere, men til gengæld klar. Så vi maser os ind i et vaskerum på størrelse med et

kosteskab, bevæbnede med øl, sprut, smøger, en diktafon og et par notatark, der hurtigt forlægges. I en høj, nærmest pjattet stemning, der bliver grint meget af både undervejs og bagefter.

Konceptfrit med løg på

Kirsten Ketsjer blev startet af den nuværende besætning i 2002 – og selvom *Jeg Skal Snart Ind* sikkert for de fleste står som bandets debut, lavede trioen allerede i 2003 den glimrende 3" cd-r-single "Risky Business", der udkom i et yderst lille oplag. Til gengæld forsyndede gruppen hvert enkelt eksemplar med et unikt, håndlavet cover. Her var bandets *trademarks* allerede på plads – Jacobsens hæse stemme og de to andres snedigt opbyggede, alsidigt ekspressive strenggevæv, der det ene øjeblik kan være fængende, pastorale og krystallinske, det næste sammenkrøllede støjhelveder af bibelske dimensioner. Først og fremmest havde bandet dog fra starten en helt egen identitet – også i forhold til de øvrige bands i kredsen omkring yoyooyoy, Führer og Meldgaard sammen eller hver for sig medvirker i: Fra Slütspürt over Fjernsyn Fjernsyn til Blob Back Fahrenheit. Man skulle næsten tro, at de havde været nødt til at opstille et koncept for at få så stærk og selvstændig en profil. Men nej, ifølge Meldgaard.

- Bandet er fuldstændigt konceptfrit. Med løg på. Det vil sige, vi startede som et konceptband på den måde, at vi skulle have spillet i Tyskland med Forkert, der er et tolvmandsorkester. Og det ville jo være blevet dyrt, hvis vi skulle have været af sted alle sammen, så de ville lige høre, om vi ikke kunne lave et mindre orkester. Og så skrev vi tilbage: "Jo, det kan vi godt, men vi kommer

Fotos: www.yoyooyoy.dk

the rockband

også med det store orkester!" Det ville de godt alligevel have, og så hang vi lige pludselig på, at vi måtte lave noget musik med begge bands. Det lille orkester blev så os tre med et *sound and poetry*-værk, der handlede om en epileptisk tennisspiller (griner)! Så på det tidspunkt holdt vi os meget til den dagsorden. Men siden da har vi bare grebet fat i det, der er dukket op.

- Vi er meget blevet et rockband, følger Jacobsen op.
- Og det, vi lavede dengang, var mere lydagtigt. Jeg kan huske, at jeg sad på en dommerstol. Der var et net med, og så stod de to andre og spillede deres ting på hver deres side af det. Selv havde jeg kun et bækket at gøre godt med på det tidspunkt. Og ud af det kom der så et rockband! Faktisk havde jeg heller ikke spillet specielt meget trommer før det.

Nuvel, man må sige, at hun hurtigt er blevet god til det. Så god, at hun sidste år modtog Jazz Club Locos *Young & Coming*-pris for bl.a. sit trommespil. Og det er i øvrigt ikke den første præmie, hun har modtaget fra den kant, for det var også Jakob Drongs og Mads Maaløes pilskæve klub på Stengade 30, der udsendte *Jeg Skal Snart Ind* i samarbejde med P.O. Jørgens' pladeselskab Ninth World Music, eftersom gruppen var blandt vinderne i en talentkonkurrence samme sted. Men ifølge Anja Jacobsen krævede det også en stålsat arbejdsdisciplin at indløse præmien: - Vi havde bare sendt en lille ting ind, vi havde lavet. Og så kom beskedene: "Yes! I har vundet førsteprisen sammen med tre andre navne. Vi vil gerne lave en plade med jer, og I har tre dage i et studie" (griner)! Så skyndte vi os at lave nogle nye numre, indspillede pladen på de tre dage og mixede den lidt løbende bagefter.

- Altså, det gik også ret hurtigt med at få skrevet de numre, konstaterer Meldgaard. - Mange af dem er ret gode, men de endte alligevel med at ligge en lille smule under ambitionsniveauet. Man skal jo lave et eller andet sammen, der er mere end bare en gennemsnitlig dansk rockplade, som er en smule original, men ikke mere end det. Og havde vi haft længere tid, tror jeg, at den var blevet stærkere. Vi havde så lidt tid og ville så mange ting i forhold til live-showet, der er stramt og supereffektivt. Når man laver en plade, kan man tillade sig at bygge tingene mere færdige, end man kan i en koncertsituation - man kan flytte dem ret langt ud på et indspillet medie. Og jeg ved ikke, om vi fik flyttet dem langt nok ud.

- Men nogle gange er det fede ved at indspille faktisk også det modsatte, mener Führer. - At man kan lave noget, der måske er lidt ufærdigt, og når man så er færdig med at indspille, kan man høre de ufærdige ting sammen - og lige pludselig har man et værk, der egentlig er færdigt, selvom det er rå. Der er så mange plader, der er så *fucking* færdige - hvor det hele er skåret ud i pap.

- Men når vi indspiller, er vi på den ene side sådan lidt "what the hey - vi tager, hvad der er", indskyder Anja. - På den anden side er vi rimeligt ambitiøse. Vi vil gerne sige noget med det, vi laver. - Lige præcis hvad det er, vi vil sige, er vi så ikke klare over, melder Andreas ud. Men Jacobsen er ikke helt enig: - Jooh! Jeg er temmelig klar over det.

Så er det, at Meldgaard pludselig tager ordet og gør mig helt forlegen: - Du er faktisk en af dem, der har sagt det allerbedst, tror jeg. I anmeldelsen af vores plade. Du skrev et eller andet med, at "de vil gerne underholde

uden at forfalde til laveste fællesnævner. De vil gerne eksperimentere uden at klæde sig i sort". Det er smukt sagt på en eller anden måde.

Tak, Øhm. Det var så lidt. Skulle det være en anden gang.

Energien er kernen

- En anden ting, jeg synes det var rigtig godt, at du skrev, var, at tingene følger en indre logik, siger Jacobsen og gør mig endnu mere rød i bærret. - For det gør de. De følger lige præcis den logik, der er, når vi tre er samlet, selvom vi har svært ved at sætte ord på den.

- Selvom pladen ikke er min yndlingsplade overhovedet, kan jeg også virkelig godt lide omstændighederne omkring den, bekræfter Führer. - Den var netop båret af en indre logik: Af opturen over at lave det, vi laver sammen. Jeg var også fuldstændigt oppe at køre over den her 3", vi havde lavet - og jeg tænkte, at når vi nu skal lave en hel plade sammen, bliver den det vildeste nogensinde. Og det syntes jeg ikke helt, at det blev. Den blev, som den blev, men den var nok ikke helt lige det, man havde drømt om.

Men selvom vi helt klart er det mest tilgængelige orkester i yoyooyoy, så har vi nogle andre kvaliteter end de andre navne. Vi er f.eks. det band i hele foretagendet, der taler mindst med hinanden, når vi øver. Vi spiller bare. Vi *snakker* ikke så meget om musikken, selvom vi snakker om mange andre ting.

Selvom det så næppe er de lange, stormfulde musikeroretiske diskussioner, der definerer gruppen, hersker der tilsyneladende en slags konsensus om, hvor man skal hen. Eller måske snarere hvor man kan tage

hen, for selvom rygraden i det, Kirsten Ketsjer laver, er improvisationsmusik, er trioen stil langt mere inklusiv, end den er eksklusiv. Således er åbningsnummeret på *Jeg Skal Snart Ind*, "Silver Bird", en skæv, kantet og ekstremt grumset lo-fi-indspilning, der synes at trække på et band som amerikanske The Residents. Numre som "Risky Business" og "Fat Ladies" trækker på deres egen meget kantede måde på klassisk 60'er-soul fra Otis Redding til Marvin Gaye, mens "Fup Norge" nærmest må betegnes som *fake country*. Og så er der mere drone- eller lydflade-baserede ting – som den lange, drømmende "Mrs. Johnston" – samt en spyttende, riot-grrrl-agtig sag som "Riddle Man". Men naturligvis alt sammen filteret gennem bandets egen æstetik, der aldrig tillader noget stilstræk at blive for rent og ortodokst. Opererer Kirsten Ketsjer overhovedet med inspirationskilder på noget bevidst plan? Forventeligt nok er svaret nej: - I går, da vi spillede nede på en højskole, var der også en, der spurgte mig om, hvad vi er inspireret af, og det kan jeg nærmest ikke svare på, starter Meldgaard. - Jeg kan ikke pege på nogen specielle bands. Mit trip er at høre alt muligt og blande det hele lidt sammen – og så prøver jeg at se, hvor langt man kan tage folk med ud. At røkke lidt ved de gængse grænser. Ikke fordi der egentlig skal flyttes noget, men nærmere for at synliggøre en slags sammenhæng. - I det, vi laver, er der jo heller ikke specielt langt fra total pop til total støj, følger Anja til. - Det er det samme, det handler om for os.

- Jeg ved ikke, hvad det egentlig handler om, skyder Andreas ind. - Men det handler i hvert fald meget om energi. Og så er det lige meget hvor nøgternt, man gerne vil kigge på musik, for at gøre det nemt for sig selv. Energien er kernen. Og nogle gange er den for sindssyg, andre gange er den slet ikke til stede. Og det kan man høre ved alle mulige folk – uanset om det er Phil Collins eller Merzbow.

- Man kan ikke regne resultatet af det, man laver, ud på forhånd. Det synes jeg, jeg oplever hele tiden, når vi laver numre, mener Anja. - Nej, jeg kan godt regne mig selv ud, konstaterer Anders. - Jeg kan godt regne ud, hvor jeg gerne vil have mit bidrag til at flytte tingene hen, så det hele kommer til at hænge sammen.

Men er det egentlig ikke problematisk at kunne det, når man i øvrigt på alle leder og kanter søger en fri musikalsk udfoldelse?

- Jo, det er måske i grunden superproblematisk, indrømmer han. For Führer har sværdet to sider: - På nogle måder er det problematisk, for på den ene side vil man gerne lave noget, der er naturligt og bare opstår. På den anden vil man gerne sætte nogle lidt mere bevidste kontraster op. I nogle af de ting, vi har indspillet, har vi bevidst sagt: "Ok, nu laver vi det her, fordi det kunne fungere fedt i forhold til noget andet". Men det er også sket, at det bare er kommet. Så om det er problematisk eller uproblematisk at kunne regne musikken ud... Det er nok begge dele.

- Vi vil lave et intuitivt arkitektonisk mesterværk, siger Meldgaard pludselig ude fra højre, som om han har fået en altgennemtrængende satori midt i øl- og tobakstågerne. - Æjh, hvor var det smukt sagt, halvejs jubler, halvejs griner Jacobsen. Og så løber den første båndside ud, mens en fra Joy Lieberkind slår døren op og spørger, om der er flere øl. Det er der sådan set, men Anders sender ham alligevel over til en mystisk størrelse, der hedder "farfar", for at skaffe flere.

Personlige, mærkelige ting

Den næste side starter med en svada af logiske

kvantespring, der fører fra, at Anja betegner Kirsten Ketsjer som et "spirituelt new age-orkester" over Klaus Schulzes samlede værker til, at gruppen lige pludselig vil skrive et nummer, der skal hedde "117 Orkestrale Udflugter", og som bare skal bestå af en vinkelsliber, der står og summer! Men efterhånden kommer der samling på tropperne. Nye håndbajere knappes op, nye smøger tændes og jeg får opsporet mine papirer på gulvet. Næste kodeord er "P.O. Jørgens". Ikke blot albummets producer og medudgiver – for ikke at nævne en sand gigant i dansk improvisationsmusik, der har gjort sig i sammenhænge fra Cockpit Music og Global Guaranty Orchestra til Capote – men også en mand, Führer og Meldgaard har arbejdet sammen med i andre sammenhænge. Ikke kun på Slutspurts Loco-bidrag *Den Luftbårne Koksiske Hændelse*, som han producerede, men også i det udkørte dogmeorkester Sumo Friends. De to har endda arbejdet sammen med ham hver for sig i henholdsvis Fjernsyn Fjernsyn og Bloob Back Fahrenheit. Det viser sig da også hurtigt, at bandet kun har næsegrus beundring til overs for ham.

- Han har jo den største pladesamling, man kan drømme om, udbryder Andreas. - Han elsker så meget musik. På den måde er han fuldstændigt *out of reach*. Han er ikke altid den nemmeste at arbejde sammen med, men til gengæld er han det største privilegium at kende, for han er den vildeste musikelsker, tror jeg, som jeg nogen sinde har mødt. Men han arbejder kun med det, han synes er fedt, og det er derfor, det kan være superproblematisk at arbejde med ham. Han er ikke interesseret i at sidde og være tekniker for alle mulige ungdomsbands, og han ville i øvrigt heller ikke være særligt god til det. Men det er også derfor, at det er *super-rocking* at kende ham for sådan nogle som os, der synes, at det er fedt at strække sig ud i øst og vest, for det synes han også. Der hersker på en eller anden måde en gensidig respekt. Han er lidt en slags gudfar for os. Han har vildt højt til loftet, og det er det, som det, mere end noget andet, handler om, synes jeg. Især i disse tider!

Strækker musikken sig ud i øst og vest, gør det samme sig absolut også gældende for bandets tekstunivers, der ikke har ret mange sidestykker i deres blanding af humor, mærkelige emner/associationsrækker og sylrige, men ofte også dobbelttydige pointer. Når Jacobsen, i "Riddle Man", skriger hæst af en eksaminator, der ikke vil lade hende bestå en eksamen efter et helt livs forudgående træning, skriger man af grin samtidig med, at man ikke ligefrem selv ville have lyst til at opleve situationen. "Fup Norge" er et bizart eventyr om en kvinde på en afsondret ø, der pludselig ser drømmefyren komme sejlene i båd. Nuvel: Hun gaffer ham, får syv børn med ham og holder på ham i 20 år, før han følger sin indre natur og skrider – en færende svend, som han er. Ikke langt fra eventyr til mareridt der. Men humoren er der altid – specielt i en sang som "Fat Ladies", der byder på linjer som "Fat legs walking / Sidewalk cracking / (...) Fat legs jumping / Earthquake coming". Og så er der "Mrs. Johnston": En art parallelunivers-udgave af den excentriske sangskriver Daniel Johnstons liv, hvor han, efter alt at dømme, myrder sin mor, serverer hende for sine venner og ender med at blive ensom, fordi et lurende ubehag får alle til at forlade byen. Hvor pokker kommer den slags tekster fra?

- "Mrs. Johnston" kom simpelthen ud af det blå, fortæller Anja. - Jeg havde selvfølgelig hørt noget Daniel Johnston, men selve historien kom bare lige pludselig af sig selv. Tit og ofte når vi spiller, dukker der bare et billede op i mit hoved, og så begynder jeg at

fortælle om det. Sådan har det også været, når jeg har lavet musik med Forkert. Og det var lidt af det samme med "Riddle Man": Jeg havde gang i én eller anden personlig, mærkelig ting, som jeg bare begyndte at fortælle om i sangen. Men i begge tilfælde arbejdede jeg videre derfra og forsøgte at sætte det hele op i en tekst, der sagde et eller andet. Samtidig var det vigtigt, at teksterne voksede ud af og sammen med den logik, der var i musikken. Nogen gange går jeg rundt med alle mulige idéer, der begrænser mine temaer, og så kan jeg ikke finde på noget, når det kommer til stykket. Men når det går bedst, kommer ordene bare, når vi spiller, og peger på et tema af sig selv. Et tema, jeg også gerne vil sige noget om, for det er fandeme også vigtigt for mig. Mit mål er helt klart at flytte noget i publikum. Men jeg tror ikke på at sige tingene direkte. Man må pakke dem lidt ind, så man kan komme til at sige det, man virkelig gerne vil. Hvis man prøver at ramme dem sådan her (knipser), rammer man ved siden af. Så siger man dem *alt* for direkte, siger hun for at kaste lys over, hvorfor hendes tekster ofte snarere åbner for flere fortolkningsmuligheder end gokker folk oven i hovedet med stålsatte pointer.

I farfars hus

Døren til vaskerummet er på dette tidspunkt ikke en effektiv barriere længere, om den nogen sinde har været det. Joy Lieberkind bryder brat ind for at udføre et noisenummer på øflasker, råb og baggrundslarm fra bandrummet. Derefter dukker en ansat ved Musikcaféen op og jager os ud, fordi hun ikke så gerne ser, at der bliver røget lige op af spillestedets vasketøj. Og i en lige så rodet og høj stemning, som interviewet foregik i, slutter det. Anders og Andreas samler flasker sammen, mens Anja fortæller vagten, at hun beundrer hendes attitude. Og ude på gaden er der ikke rigtig nogen af os, der er oppe på at slutte festen. "Vi kan smutte hen til farfar!", foreslår Anders kækt – og på den måde ender jeg noget undrende med at blive ført næsten i blinde gennem Århus' kolde, mørke gader, indtil vi befinder os foran en opgang et sted nær havnen. "Her bor farfar!", lyder det fra Meldgaard. Jeg kigger på navnelisten ved døren: Stine Sørensen, Henriette Sennenvoldt, Nils Grøndahl... Magen til farfar! Og så i min tilstand!

Men Under Byen tager pænt imod med rødvin og partymusik, og det er her, afteren for alvor bliver sløret. Starter ud med at danse kækt nok rundt, men efterhånden får blandingen af alkohol, ginseng og endeløs træthed det bedste af mig. Timerne løber ud i hinanden i en mærkelig blanding af eufori, døs og let paranoia, mens jeg stædigt forsøger at opretholde bevidstheden til det første morgentog afgår nordpå. Får vist nok gjort og sagt et par underlige ting – og der er ting, det er tilsvarende underligt, at jeg ikke får sagt og gjort. Men jeg holder skansen til opbrudstid. Får på en eller anden måde – sikkert lidt som en epileptisk tennisspiller – rejst mig og taget afsked med Grøndahl samt Anders og Anja, der hænger ramponerede ud på en sofa. Så er der afgang. Husker nærmest intet fra hjemturen. Konstaterer først dagen efter, da jeg tømmer mine lommer, at jeg må have taget en taxi det sidste stykke vej ud til mig selv.

En fuldstændigt konceptfri aften. Med løg på. Med *special thanks* til Kirsten Ketsjer – og hendes farfar!